

Πρόλογος

Η μέρα ήταν μουντή, το κρύο πολύ και τα σκυλιά δεν έπιαναν τη μυρωδιά.

Η μεγάλη μαύρη σκύλα είχε μυρίσει στιγμιαία τα ίχνη της αρκούδας και μετά έκανε πίσω κι έτρεξε λουφάζοντας ανάμεσα στην υπόλοιπη αγέλη με την ουρά στα σκέλια. Τα σκυλιά συνωστίζονταν όλα μαζί στην όχθη του ποταμού, καθώς ο άνεμος τα μαστίγωνε. Ο Τσεν τον ένιωθε επίσης να διαπερνάει τα στρώματα από μαύρο μαλλί και δέρμα που φορούσε. Έκανε πάρα πολύ κρύο, είτε για ανθρώπους είτε για ζώα, αλλά εκείνοι βρίσκονταν έξω. Σούφρωσε το στόμα του κι ένιωθε σχεδόν τα εξανθήματα που κάλυπταν τα μάγουλα και το λαιμό του να γίνονται κόκκινα και να βράζουν. *Θα ήμουν ασφαλής πίσω στο Τείχος, φροντίζοντας τα κοράκια και φτιάχνοντας φωτιές για τον Μείστερ Αίμον.* Ο μπάσταρδος, ο Τζον Σνόου, του είχε πάρει τη δουλειά, αυτός και ο φίλος του, ο Σαμ Τάρλυ. Εκείνοι έφταιγαν που βρισκόταν εδώ, ξεπαγιάζοντας από το κρύο παρέα με τα σκυλιά βαθιά μέσα στο στοιχειωμένο δάσος.

«Επτά δαίμονες!» Τράβηξε με δύναμη τα λουριά, για να προσελκύσει την προσοχή των σκυλιών. *«Ακολουθήστε τα ίχνη, παλιόσκυλα. Αυτό είναι ίχνος αρκούδας. Θέλετε κρέας ή όχι; Βρείτε το!»* Τα σκυλιά, όμως, μαζεύτηκαν πιο κοντά, κλαψουρίζοντας. Ο Τσεν χτύπησε με το μαστίγιό του πάνω από τα κεφάλια τους και η μαύρη σκύλα τού γρύλισε. «Το σκυλίσιο κρέας θα έχει την ίδια γεύση με της αρκούδας» την προειδοποίησε, ενώ η ανάσα του σχηματίζε παγωμένο ατμό με κάθε του λέξη.

Ο Λαρκ από τις Τρεις Αδελφές στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του και τις παλάμες του χωμένες κάτω από τις μασχάλες

του. Φορούσε μαύρα μάλλινα γάντια, αλλά πάντα παραπονοϊόταν πως πάγωναν τα χέρια του. «Κάνει πάρα πολύ κρύο για κυνήγι» είπε. «Παράτα την αρκούδα, δεν αξίζει να παγώσουμε γι' αυτή.»

«Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω με άδεια χέρια, Λαρκ» είπε βροντόφωνα ο Μικρός Πωλ μέσα από τις καστανές φαβορίτες, που κάλυπταν σχεδόν όλο του το πρόσωπο. «Δε θα άρесе αυτό στον Άρχοντα Διοικητή.» Υπήρχε πάγος κάτω από την πλακουτσωτή μύτη του, όπου είχαν παγώσει οι μύξες του. Το τεράστιο χέρι του, που φορούσε ένα χοντρό γούνινο γάντι, έσφιγγε ένα κοντάρι.

«Παράτα κι αυτόν το Γερο-Αρκούδο» είπε ο άντρας από τις Τρεις Αδελφές, λεπτός, με έντονα χαρακτηριστικά και ανήσυχα μάτια. «Ο Μόρμοντ θα είναι νεκρός πριν από την αυγή, το θυμάσαι; Ποιος νοιάζεται τι του αρέσει;»

Ο Μικρός Πωλ ανοιγόκλεισε τα μικρά μαύρα μάτια του. *Ίσως το είχε ξεχάσει*, οκέφτηκε ο Τοετ. Ήταν τόσο πλθίσιος που ξεχνούσε σχεδόν τα πάντα. «Γιατί πρέπει να σκοτώσουμε το Γερο-Αρκούδο; Γιατί δε φεύγουμε και να τον αφήσουμε στην πουχιά του;»

«Νομίζεις ότι εκείνος θα αφήσει *εμάς* στην πουχιά μας;» είπε ο Λαρκ. «Θα μας κυνηγήσει. Θέλεις να είσαι κυνηγημένος, κόπανε;»

«Όχι» απάντησε ο Μικρός Πωλ. «Δεν το θέλω αυτό. Δεν το θέλω.»

«Θα τον σκοτώσεις, λοιπόν;» ρώτησε ο Λαρκ.

«Ναι.» Ο τεράστιος άντρας χτύπησε με δύναμη το κοντάρι του στην παγωμένη όχθη. «Θα το κάνω. Δεν πρέπει να μας κυνηγήσει.»

Ο άντρας από τις Τρεις Αδελφές έβγαλε τα χέρια από τις μασχάλες του και στράφηκε στον Τοετ. «Πρέπει να σκοτώσουμε *όλους* τους αξιωματικούς, λέω εγώ.»

Ο Τοετ είχε σιχαθεί να το ακούει. «Τα είπαμε αυτά. Ο Γερο-Αρκούδος θα πεθάνει, το ίδιο και ο Μπλέιν από τον Πύργο της Σκιάς. Ο Γκραμψ και ο Αίθαν επίσης, λόγω της κακής τους τύχης να φυλάνε οικοπιά, ο Ντάιγουν και ο Μπάνεν για την ανίχνευση και ο Σερ Χοίρος για τα κοράκια. Αυτό είναι *όλο*. Θα τους σκοτώσουμε αθόρυβα, ενόσω κοιμούνται. Μια κραυγή να ακουστεί και θα γίνουμε τροφή για τα σκουλήκια, όλοι μας.» Τα εξανθήματά του είχαν γίνει κόκκινα από οργή. «Κάντε εσείς αυτό που πρέπει και βεβαιωθείτε πως και τα ξαδέλφια σας θα κάνουν το ίδιο. Κι εσύ, Πωλ, προσπάθησε να θυμάσαι πως πρόκειται για την *τρίτη* οικοπιά, όχι τη δεύτερη.»

«Τρίτη οικοπιά» είπε ο μεγαλόσωμος άντρας, μέσα από τις τρίχες

και τις παγωμένες μύξες του. «Εγώ και ο Ελαφροπόδαρος. Το θυμάμαι, Τσεν.»

Το φεγγάρι θα ήταν σκοτεινό απόψε και είχαν φτιάξει τις σκοπιές έτσι ώστε να έχουν οκτώ δικούς τους άντρες να φυλάνε, ενώ δύο ακόμα θα φυλούσαν τα άλογα. Δε θα μπορούσαν να είναι πιο έτοιμοι γι' αυτό. Άλλωστε, οι άγριοι θα έκαναν επίθεση από μέρα σε μέρα. Ο Τσεν ήθελε να είναι πολύ μακριά όταν θα γινόταν αυτό. Ήθελε να ζήσει.

Τριακόσιοι ορκισμένοι αδελφοί της Νυχτερινής Φρουράς είχαν έρθει βόρεια, διακόσιοι από το Μαύρο Κάστρο κι άλλοι εκατό από τον Πύργο της Σκιάς. Ήταν η μεγαλύτερη συνάθροιση που θυμόταν κανείς, κοντά στο ένα τρίτο της δύναμης της Φρουράς. Ήθελαν να βρουν τον Μπεν Σταρκ, τον Σερ Γουέιμαρ Ρόυς και τους άλλους ανιχνευτές που είχαν χαθεί και να ανακαλύψουν γιατί εγκατέλειπαν τα χωριά τους οι άγριοι. Δεν είχαν φτάσει πιο κοντά στον Σταρκ και τον Ρόυς απ' ό,τι όταν έφευγαν από το Τείχος, αλλά είχαν μάθει πού είχαν πάει όλοι οι άγριοι – στις παγωμένες κορυφές των ξεχασμένων Παγωμένων Βουνών. Μπορούσαν να μείνουν εκεί ως την αιωνιότητα και αυτό δε θα ένοιαζε καθόλου τον Τσεν.

Αλλά όχι. Έρχονταν προς τα κάτω. Θα περνούσαν το Γαλακτοπόταμο.

Ο Τσεν σήκωσε τα μάτια και τον είδε μπροστά του. Οι πέτρινες όχθες του ποταμού ήταν καλυμμένες με πάγο και τα ολόλευκα νερά του έρεαν ατέρμονα μέσα από τα Παγωμένα Βουνά. Και τώρα ο Μανς Ρέιντερ και οι άγριοί του ακολουθούσαν την ίδια διαδρομή. Ο Θόρεν Σμόλγουντ είχε επιστρέψει πολύ ανήσυχος πριν από τρεις μέρες. Όσο εκείνος έλεγε στο Γερο-Αρκούδο τι είχαν δει οι ανιχνευτές του, το πρωτοπαλικάρο του, ο Κετζ Λευκομάτης, τα είπε στους υπόλοιπους. «Είμαι ακόμα στους λόφους, αλλά έρχονται» ανέφερε ο Κετζ, ζεσταίνοντας τα χέρια του στη φωτιά. «Η Χάρμα Σκυλοκέφαλη έχει την εμπροσθοφυλακή, η βλογοιοκομμένη σκύλα. Ο Γκούοντυ γλίστρησε μέσα στο στρατόπεδό της και την είδα να κάθεται δίπλα στη φωτιά. Ο ανόητος ο Τάμπερτζον ήθελε να τη σκοτώσει με ένα βέλος, αλλά ο Σμόλγουντ ήταν πιο σώφρων.»

Ο Τσεν έφτυσε. «Πόσοι ήταν εκεί, μπορείς να πεις;»

«Πολλοί, και ακόμα περισσότεροι. Είκοσι, τριάντα χιλιάδες, δε μείναμε να τους μετρήσουμε. Η Χάρμα είχε πεντακόσιους στην εμπροσθοφυλακή, όλοι έφιπποι.»

Οι άντρες γύρω από τη φωτιά αντάλλαξαν ανήσυχες ματιές. Ήταν σπάνιο να βρεις ακόμα και μια ντουζίνα άγριους έφιππους, *πεντακόσιοι...*

«Ο Σμόλγουντ έστειλε τον Μπάνεν κι εμένα στην περίμετρο της εμπροσθοφυλακής για να ρίξουμε μια ματιά στο κύριο σώμα του στρατού» συνέχισε ο Κετζ. «Δεν είχαν τελειωμό. Κινούνται αργά σαν παγωμένος ποταμός, διανύοντας τέσσερα, πέντε μίλια την ημέρα, αλλά δε μοιάζουν να θέλουν να γυρίσουν πίσω στα χωριά τους. Οι περισσότεροι από τους μισούς ήταν γυναίκες και παιδιά και οδηγούσαν τα ζώα τους μπροστά τους, κατοίκες, πρόβατα, ακόμα και βουβάλια που έσερναν έλκηθρα. Τα είχαν φορτώσει με σωρούς από γούνες και κρέας, κλουβιά με κοτόπουλα, καρδάρες με βούτυρο και ανέμες, όλα τα υπάρχοντά τους. Τα μουλάρια και τα μικρά άλογα ήταν τόσο βαρυφορτωμένα που έλεγες πως θα σπάσει η πλάτη τους. Οι γυναίκες, επίσης.»

«Κι ακολουθούν το Γαλακτοπόταμο;» ρώτησε ο Λαρκ.

«Αυτό δεν είπα;»

Ο Γαλακτοπόταμος θα τους περνούσε από τη Γροθιά των Πρώτων Ανθρώπων, το αιωνόβιο κυκλικό φρούριο όπου είχε εγκατασταθεί η Νυχτερινή Φρουρά. Όποιος διέθετε την παραμικρή λογική θα έβλεπε πως είχε έρθει η ώρα να φύγει και να οπισθοχωρήσει στο Τείχος. Ο Γερο-Αρκούδος είχε ενισχύσει τη Γροθιά με αιχμηρά παλούκια, λάκκους και καρφιά, αλλά ενάντια σε τέτοιο στρατό όλα αυτά ήταν μάταια. Αν έμεναν εδώ θα τους περικύκλωναν και θα τους κατατρόπωναν.

Και ο Θόρεν Σμόλγουντ ήθελε να *επιτεθεί*. Ο Γλυκός Ντόννελ Χιλ ήταν ακόλουθος του Σερ Μάλλαντορ Λοκ και προχθές τη νύχτα ο Σμόλγουντ είχε έρθει στη σκηνή του Λοκ. Ο Σερ Μάλλαντορ είχε την ίδια γνώμη με τον γέρο Σερ Όττυν Γουίδερς, προτρέποντάς τους να οπισθοχωρήσουν στο Τείχος, αλλά ο Σμόλγουντ ήθελε να τον πείσει για το αντίθετο. «Αυτός ο Βασιλιάς-πέρα-από-το-Τείχος δε θα μας ψάξει τόσο βόρεια» ανέφερε ο Γλυκός Ντόννελ πως εκείνος είχε πει. «Και ο μεγάλος στρατός του δεν είναι παρά μια άτακτη ορδή, γεμάτη άχρηστους που δε θα ξέρουν από ποια μεριά κρατάνε το σπαθί. Ένα χτύπημα θα τους αφαιρέσει όλη την όρεξη για μάχη και θα τους στείλει ουρλιάζοντας πίσω στις καλύβες τους για άλλα πενήντα χρόνια.»

Τριακόσιοι εναντίον τριάντα χιλιάδων. Ο Τσεντ το θεωρούσε σκέτη τρέλα, και αυτό που ήταν ακόμα πιο τρελό ήταν ότι ο Σερ Μάλλαντορ είχε πειστεί, ενώ οι δυο τους ήταν κοντά στο να πείσουν και το Γερο-Αρκούδο. «Αν περιμένουμε πολύ η ευκαιρία αυτή θα χαθεί και δε θα ξαναπαρουσιαστεί ποτέ» έλεγε ο Σμόλγουντ σε όποιον ήθελε ν' ακού-

σει. Σ' αυτό το επιχείρημα, ο Σερ Όττυν Γουίδερς αντέτεινε: «Είμαστε η ασπίδα που προστατεύει τα βασίλεια των ανθρώπων. Δεν καταρρίπτεις την ασπίδα σου χωρίς καλό λόγο», αλλά ο Θόρεν Σμόλγουντ τον αντέκρουσε: «Σε μια μάχη με σπαθί, η πιο σίγουρη άμυνα είναι το γρήγορο χτύπημα που σφάζει τον εχθρό κι όχι να ζαρώνεις κρυμμένος πίσω από μια ασπίδα.»

Ούτε ο Σμόλγουντ ούτε ο Γουίδερς είχαν το γενικό πρόσταγμα, όμως. Ο Άρχοντας Μόρμοντ ήταν αυτός που το είχε και περίμενε τους άλλους ανιχνευτές, τον Τζάρμαν Μπάκγουελ και τους άντρες που είχαν ανεβεί στη Σκάλα του Γίγαντα, όπως και τον Κιουόριν Μισοχέρη και τον Τζον Σνόου, που είχαν πάει να εξερευνήσουν το Πέρασμα Σκέρλινγκ. Ο Μπάκγουελ και ο Μισοχέρης είχαν αργήσει, ωστόσο. *Νεκροί, το πιο πιθανό.* Ο Τσεν φαντάστηκε τον Τζον Σνόου να κείτεται μελανιασμένος και παγωμένος σε κάποια ζοφερή βουνοκορφή με ένα κοντάρι των αγρίων να διαπερνάει τον πσιινό του. Η σκέψη τον έκανε να χαμογελάσει. *Ελπίζω να σκότωσαν και το λύκο του.*

«Δεν υπάρχει καμία αρκούδα εδώ» αποφάσισε απότομα. «Είναι μόνο ένα παλιό ίχνος, αυτό είναι όλο. Πάμε πίσω στη Γροθιά.» Τα σκυλιά παραλίγο να τον ρίξουν κάτω, πρόθυμα καθώς ήταν να γυρίσουν πίσω, όπως κι εκείνος. Ίσως νόμιζαν πως θα φάνε. Είχε τρεις μέρες να τα ταΐσει για να είναι μοχθηρά και πεινασμένα. Απόψε, προτού γλιστρήσει στο σκοτάδι, θα τα αμολούσε ανάμεσα στα άλογα, αφού έκοβαν τα λουριά τους ο Γλυκός Ντόννελ Χιλ και ο Στραβοκάνης Καρλ. *Σκυλιά που γρυλίζουν και πανικόβλητα άλογα θα έτρεχαν σε όλη τη Γροθιά, ανάμεσα στις φωτιές, και θα πηδούσαν πάνω από τους φράχτες και θα ποδοπατούσαν τις σκηνές. Μέσα σε όλη αυτή την αναστάτωση θα περνούσαν ώρες πριν παρατηρήσει κανείς πως έλειπαν δεκατέσσερις αδελφοί.*

Ο Λαρκ ήθελε να φέρει το διπλάσιο αριθμό, αλλά τι περίμενες από έναν ανόητο άντρα από τις Τρεις Αδελφές με ανάσα που βρομούσε ψάρι; Πες μια λέξη στα λάθος αυτιά και πριν το καταλάβεις θα σου έλειπε το κεφάλι. Όχι, δεκατέσσερις ήταν καλός αριθμός, αρκετοί ώστε να κάνουν ό,τι χρειαζόταν αλλά όχι τόσοι ώστε να μην μπορούν να κρατήσουν μυστικό. Ο Τσεν τούς είχε στρατολογήσει ο ίδιος, τους περισσότερους. Ο Μικρός Πωλ ήταν ένας από τους δικούς του, ο πιο δυνατός άντρας του Τείχους, μολονότι ήταν πιο αργός κι από νεκρό σαλιγκάρι. Κάποτε είχε σπάσει την πλάτη ενός αγρίου με μια αγκαλιά. Είχαν μαζί τους και τον Ντερκ, ζακουστό για το αγαπημένο του όπλο,

και το μικρόσωμο άντρα με τα γκρίζα μαλλιά που οι αδελφοί έλεγαν Ελαφροπόδαρο, ο οποίος είχε βιάσει εκατό γυναίκες στα νιάτα του και του άρεσε να κομπάζει για το πώς καμιά τους δεν τον είχε ακούσει ούτε τον είχε δει, ώσπου το έχωσε μέσα τους.

Το σχέδιο ήταν του Τσεντ. Αυτός ήταν ο έξυπνος. Ήταν οικονόμος του Μέιστερ Αίμον για τέσσερα χρόνια, προτού ο μπάσταρδος, ο Τζον Σνόου, τον διώξει για να πάρει τη δουλειά το χοντρογούρουνο ο φίλος του. Όταν θα σκότωνε τον Σαμ Τάρλυ απόψε σκόπευε να του ψιθυρίσει στο αυτί «δώσε την αγάπη μου στον Άρχοντα Σνόου» λίγο πριν κόψει το λαιμό του Σερ Χοίρου και το αίμα τρέξει ορμητικό μέσα από όλα αυτά τα στρώματα λίπους. Ο Τσεντ ήξερε τα κοράκια και δε θα είχε πρόβλημα μ' αυτά, όπως και με τον Τάρλυ. Ένα άγγιγμα με το μαχαίρι κι αυτός ο δειλός θα τα 'κανε πάνω του και θ' άρχιζε να εκλιπαρεί για τη ζωή του. *Άσ' τον να ικετεύει, δε θα καταφέρει τίποτα. Αφού του έκοβε το λαιμό θα άνοιγε τα κλουβιά και θα έδιωχνε τα πουλιά για να μη σταλεί κανένα μήνυμα στο Τείχος. Ο Ελαφροπόδαρος και ο Μικρός Πωλ θα σκότωναν το Γερο-Αρκούδο, ο Ντερκ τον Μπλέιν, ενώ ο Λαρκ και τα ξαδέλφια του θα σιωπούσαν τον Μπάνεν και τον γερο-Ντάιγουεν για να μην τους καταδιώξουν. Μάζευαν φαγητό εδώ και ένα δεκαπενθήμερο και ο Γλυκός Ντόννελ με τον Στραβοκάνη Καρλ θα είχαν έτοιμα τα άλογα. Εφόσον ο Μόρμοντ θα ήταν νεκρός, η ηγεσία θα περνούσε στα χέρια του Σερ Όττυν Γουίδερς, ενός γέρου και αδύναμου άντρα. Θα έπαιρνε το δρόμο για το Τείχος πριν από τη δύση του ηλίου και δε θα σπαταλούσε άντρες για να τους στείλει στο κατόπι μας.*

Τα σκυλιά τον τράβηξαν καθώς προχωρούσαν ανάμεσα στα δέντρα. Ο Τσεντ έβλεπε τη Γροθιά να ξεφυτρώνει ανάμεσα στην πρασινάδα. Η μέρα ήταν τόσο σκοτεινή που ο Γερο-Αρκούδος είχε διατάξει ν' ανάψουν τους πυροσούς που ήταν τοποθετημένοι κατά μήκος του Τείχους, το οποίο βρισκόταν στην κορυφή ενός απότομου βραχώδους λόφου. Οι τρεις τους διέσχισαν ένα ρυάκι. Το νερό ήταν παγωμένο, ενώ πάγος είχε σχηματιστεί κι επέπλεε στην επιφάνεια. «Θα προχωρήσω προς την ακτή» είπε ο Λαρκ από τις Τρεις Αδελφές. «Εγώ και τα ξαδέλφια μου. Θα φτιάξουμε ένα πλοίο και θα γυρίσουμε πίσω στις Αδελφές.»

Ο Όλλο Λόφαντ έλεγε να γυρίσει πίσω στο Τάιρος, όπου ισχυριζόταν πως οι άντρες δεν έχαναν τα χέρια για μερικές τίμες κλεψιές, ούτε τους έστελναν να παγώσουν επειδή τους έπιασαν στο κρεβάτι με τη γυναίκα κάποιου ιππότη. Ο Τσεντ είχε σκεφτεί να πάει μαζί του, αλ-

λά δε μιλούσε την υγρή και κοριτοίστικη γλώσσα τους. Και τι θα έκανε στο Τάιρος; Δεν είχε να δηλώσει κανένα επάγγελμα, καθώς είχε μεγαλώσει στο Χαγκς Μάιρ. Ο πατέρας του είχε περάσει τη ζωή του σκάβοντας σε αγρούς άλλων και μαζεύοντας βδέλλες. Γδυνόταν εντελώς, φορώντας μόνο ένα χοντρό δερμάτινο πανί, και έμπαινε μέσα στα σκοτεινά νερά. Όταν έβγαινε έξω ήταν καλυμμένος με βδέλλες από το στήθος ως τους αστραγάλους. Μερικές φορές έβαζε τον Τσεντ να βοηθήσει να ξεκολλήσουν τις βδέλλες από πάνω του. Κάποτε είχε κολλήσει μία στην παλάμη του και την είχε λιώσει σε έναν τοίχο απδιασμένος. Ο πατέρας του τον είχε σπάσει στο ξύλο γι' αυτό. Οι μείστερ αγόραζαν τις βδέλλες για μία πένα τις δώδεκα.

Ο Λαρκ θα μπορούσε να γυρίσει σπίτι του, αν ήθελε, το ίδιο και οι καταραμένοι από το Τάιρος, αλλά όχι ο Τσεντ. Δεν έβλεπε την ώρα να μην ξαναδεί στα μάτια του το Χαγκς Μάιρ. Του ίδιου τού άρεσε το Οχυρό Κρέιστερ. Ο Κρέιστερ ζούσε καλά εκεί ως άρχοντας, οπότε γιατί όχι και ο ίδιος; Αυτό θα είχε πλάκα. Ο Τσεντ, ο γιος του βδελλέμπορου, άρχοντας με κάστρο. Το έμβλημά του θα μπορούσε να είναι δώδεκα βδέλλες σε ένα ροζ αγρό. Γιατί, όμως, να σταματήσει ως άρχοντας; Ίσως μπορούσε να γίνει βασιλιάς. *Ο Μανς Ρέιντερ άρχισε ως φύλαρχος. Θα μπορούσα να γίνω βασιλιάς σαν αυτόν και να έχω μερικές γυναίκες.* Ο Κρέιστερ είχε δεκαεννέα, χωρίς να μετράμε τις νεαρές, τις κόρες με τις οποίες δεν είχε κοιμηθεί ακόμα. Οι μισές απ' αυτές ήταν γριές και άσχημες σαν τον Κρέιστερ, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Ο Τσεντ μπορούσε να βάλει τις γριές να του μαγειρεύουν και να καθαρίζουν, να φροντίζουν τα καρότα και τα γουρούνια, ενώ οι νεαρές θα του ζέσταιναν το κρεβάτι και θα του γεννούσαν τα παιδιά του. Ο Κρέιστερ δε θα είχε αντίρρηση, ούτε όταν μια φορά τον αγκάλιασε ο Μικρός Πωλ.

Οι μόνες γυναίκες με τις οποίες είχε πάει ο Τσεντ ήταν οι πόρνες στη Μόουλσταουν. Όταν ήταν πιο νέος, τα κορίτσια του χωριού κοίταζαν το πρόσωπό του με τα εξανθήματα και τις κύστες και έφευγαν απδιασμένα. Η χειρότερη ήταν αυτή η τσούλα, η Μπέσα. Είχε ανοίξει τα πόδια της για όλα τα αγόρια του Χαγκς Μάιρ, οπότε εκείνος σκέφτηκε γιατί όχι και γι' αυτόν; Είχε περάσει κι ένα πρωινό μαζεύοντάς της αγριολούλουδα, όταν άκουσε πως της άρεσαν, αλλά εκείνη του είχε γελάσει κατάμουτρα και του είχε πει πως θα προτιμούσε να πλαγιάσει με τις βδέλλες του πατέρα του παρά με αυτόν. Σταμάτησε να γελάει όταν της έμπηξε το μαχαίρι του. Η όψη της ήταν γλυκιά, οπότε έβγαλε το μαχαί-

ρι του και το ξανάμπηξε. Όταν τον έπιασαν κοντά στο Σέβενστριμς, ο Άρχοντας Γουόλντερ Φρέυ δεν μπόρεσε καν στον κόπο να έρθει ο ίδιος να τον δικάσει. Είχε στείλει έναν από τους μπάσταρδούς του, τον Γουόλντερ Ρίβερς, και πριν το καταλάβει ο Τοετ περπατούσε στο Τείχος παρέρια με το βρομιάρη μαύρο διάβολο, τον Γιόρεν. Για να πληρώσει για τη μοναδική γλυκιά στιγμή, του πήραν ολόκληρη τη ζωή του.

Αλλά τώρα σκόπευε να την πάρει πίσω, όπως και τις γυναίκες του Κρέιστερ. *Αυτός ο διεστραμμένος άγριος έχει δίκιο. Αν θέλεις μια γυναίκα, πάρ' την και μην της δίνεις αγριολούλουδα, μήπως και δεν προσέξει τα καταραμένα εξανθήματά σου.* Ο Τοετ δε σκόπευε να ξανακάνει αυτό το λάθος.

Θα πετύχαινε, υποσχέθηκε στον εαυτό του για εκατοστή φορά. *Αρκεί να φύγουμε μακριά.* Ο Σερ Όττυν θα πορευτεί νότια προς τον Πύργο της Σκιάς, τον πιο σύντομο δρόμο για το Τείχος. *Δε θα ασχοληθεί μ' εμάς, όχι ο Γουίδερς. Το μόνο που θα θέλει είναι να γυρίσει πίσω σώος.* Ο Θόρεν Σμόλγουντ θα θέλει να προχωρήσει με την επίθεση, αλλά η σύνεση του Σερ Όττυν ήταν πολύ μεγάλη και ήταν ανώτερός του. *Δε θα έχει σημασία, έτσι κι αλλιώς. Μόλις φύγουμε εμείς, ο Σμόλγουντ μπορεί να επιτεθεί σε όποιον θέλει. Τι μας νοιάζει εμάς; Αν κανείς τους δε γυρίσει ποτέ στο Τείχος, κανείς δε θα μας αναζητήσει, θα νομίζουν πως πεθάναμε μαζί με τους υπόλοιπους.* Αυτή ήταν μια καινούρια σκέψη και για μια στιγμή τον δελέασε. Αλλά θα έπρεπε να σκοτώσουν και τον Σερ Όττυν και τον Σερ Μάλλαντορ Λοκ για να πάρει την ηγεσία ο Σμόλγουντ. Οι δυο τους ήταν καλά προστατευμένοι μέρα και νύχτα... Όχι, το ρίσκο ήταν πολύ μεγάλο.

«Τοετ» είπε ο Μικρός Πωλ, καθώς διέσχιζαν ένα πέτρινο κυνηγετικό μονοπάτι ανάμεσα σε ψηλά πεύκα «τι θα απογίνει το πουλί;»

«Ποιο καταραμένο πουλί;» Το τελευταίο που του χρειαζόταν τώρα ήταν ένας κόπανος να μουρμουρίζει για ένα πουλί.

«Το κοράκι του Γερο-Αρκούδου» είπε ο Μικρός Πωλ. «Αν τον σκοτώσουμε, ποιος θα το ταΐζει;»

«Και ποιος νοιάζεται; Σκότωσε και το πουλί, αν θέλεις.»

«Δε θέλω να κάνω κακό σε κανένα πουλί» είπε ο μεγαλόσωμος άντρας. «Αλλά είναι πουλί που μιλάει. Τι γίνεται άμα πει τι κάναμε;»

Ο Λαρκ από τις Τρεις Αδελφές γέλασε. «Ο Μικρός Πωλ, σκέτο τούβλο» τον περιέλασε.

«Κόψ' τα αυτά» είπε θυμωμένα ο Μικρός Πωλ.

«Πωλ» τόνισε ο Τοετ, πριν εξαγριωθεί ο μεγαλόσωμος άντρας «όταν

βρουν το γέρο να κείτεται μέσα σε μια λίμνη αίματος με το λαιμό κομμένο, δε θα χρειάζεται να τους πει το πουλί πως κάποιος τον σκότωσε.»

Ο Μικρός Πωλ το σκέφτηκε για λίγο. «Είναι αλήθεια. Μπορώ να κρατήσω το πουλί, τότε; Μου αρέσει.»

«Είναι δικό σου» πρότεινε ο Τσεντ, απλώς για να τον κάνει να σωπάσει.

«Μπορούμε πάντα να το φάμε, αν πεινάσουμε» είπε ο Λαρκ.

Ο Μικρός Πωλ συννέφιασε πάλι. «Το καλό που σου θέλω είναι να μην προσπαθήσεις να φας το πουλί μου, Λαρκ. Καλύτερα όχι.»

Ο Τσεντ άκουγε φωνές ανάμεσα στα δέντρα. «Κλείστε τα καταραμένα στόματά σας κι οι δυο. Φτάσαμε σχεδόν στη Γροθιά.»

Βγήκαν μέσα από τα δέντρα στη δυτική πλευρά του λόφου και προχώρησαν προς τη νότια, όπου η πλαγιά ήταν πιο ομαλή. Κοντά στην άκρη του δάσους ήταν καμιά ντουζίνα άντρες, οι οποίοι έκαναν εξάσκηση τοξοβολίας. Είχαν όλοι τους χαραξει στόχους σε κορμούς δέντρων κι έριχναν βέλη. «Κοπάξτε» είπε ο Λαρκ. «Ένα γουρούνι με τόξο.»

Ότως, ο πιο κοντινός τοξοβόλος ήταν ο Σερ Χοίρος αυτοπροσώπως, το χοντρό αγόρι που του είχε κλέψει τη θέση κοντά στον Μείστερ Αίμον. Και μόνο που είδε τον Σάμγουελ Τάρλυ, γέμισε οργή. Το να είναι οικονόμος του Μείστερ Αίμον ήταν η καλύτερη ζωή που είχε γνωρίσει ποτέ. Ο γερο-τυφλός δεν είχε απαιτήσεις και ο Κλάντας ικανοποιούσε τις πιο πολλές έτσι κι αλλιώς. Τα καθήκοντα του Τσεντ ήταν εύκολα: να καθαρίζει το σπίτι, να ανάβει μερικές φωτιές, να φέρνει μερικά γεύματα... και ο Αίμον δεν τον είχε χτυπήσει ποτέ. *Νομίζει πως μπορεί να έρθει έτσι απλά και να με πετάξει έξω, επειδή έχει ευγενική καταγωγή και ξέρει να διαβάζει. Μπορεί να του ζητήσω να διαβάσει το μαχαίρι μου προτού του κόψω το λαιμό μ' αυτό.* «Προχωρήστε» είπε στους άλλους «θέλω να το δω αυτό.» Τα σκυλιά τραβούσαν ανυπομονώντας να πάνε μαζί τους στο φαγητό που πίστευαν πως θα τα περίμενε στην κορυφή. Ο Τσεντ κλότοπε τη σκύλα με τη μύτη της μπότας του κι αυτό τα έκανε να πουχάσουν λίγο.

Παρακολουθούσε μέσα από τα δέντρα, καθώς το χοντρό αγόρι πάλευε με ένα τόξο στο ύψος του, ενώ το στρογγυλό κόκκινο πρόσωπό του είχε σουσαστεί από τη συγκέντρωση. Τρία βέλη βρισκονταν στο έδαφος μπροστά του. Ο Τάρλυ τοποθέτησε το βέλος στη χορδή και την τράβηξε, κρατώντας τη λίγο προσπαθώντας να σημαδέψει προτού την αφήσει. Το βέλος εξαφανίστηκε ανάμεσα στα φύλλα. Ο Τσεντ χαμογέλασε δυνατά, βγάζοντας ένα ρουθούνισμα γλυκιάς απδίας.

«Δε θα το βρούμε ποτέ αυτό και θα κατηγορήσουν εμένα» ανακοίνωσε ο Εντ Τόλλετ, ο σκυθρωπός γκριζομάλλης ιπποκόμος που όλοι φώναζαν Θλιβερό Εντ. «Τίποτα δεν εξαφανίζεται χωρίς να κατηγορήσουν εμένα από τότε που έχασα το άλογό μου. Λες και μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ήταν λευκό και χιόνιζε, τι περίμεναν;»

«Ο άνεμος το πήρε αυτό» είπε ο Γκρεν, άλλος ένας φίλος του Άρχοντα Σνόου. «Προσπάθησε να κρατήσεις σταθερό το τόξο, Σαμ.»

«Είναι βαρύ» παραπονέθηκε το αγόρι, αλλά έριξε και το δεύτερο βέλος. Αυτό πήγε ψηλά μέσα στα κλαδιά, τριάμισι μέτρα πάνω από το στόχο.

«Πιστεύω πως χτύπησες ένα φύλλο του δέντρου» είπε ο Θλιβερός Εντ. «Το φθινόπωρο πέφτει αρκετά γρήγορα, δεν υπάρχει λόγος να το βοηθάς.» Αναστέναξε. «Κι όλοι ξέρουμε τι ακολουθεί μετά το φθινόπωρο. Ω θεοί, κρυώνω. Ρίξε και το τελευταίο βέλος, Σάμγουελ. Η γλώσσα μου έχει παγώσει στον ουρανόσκο μου.»

Ο Σερ Χοίρος χαμύλωσε το τόξο κι ο Τσεντ νόμιζε πως θ' άρχιζε να κλαίει φωναχτά. «Είναι πολύ δύσκολο.»

«Στερέωσε, τράβα και άφησέ το ελεύθερο» συμβούλευσε ο Γκρεν. «Άντε.»

Το αγόρι σήκωσε πειθήνια το τελευταίο βέλος από το έδαφος, το στερέωσε στο τόξο, τράβηξε και το ελευθέρωσε. Το έκανε γρήγορα, χωρίς να σημαδεύσει, όπως έκανε τις δύο πρώτες φορές. Το βέλος χτύπησε το στόχο χαμηλά κι έμεινε εκεί ταλαντευόμενο. «Τον χτύπησα.» Ο Σερ Χοίρος ακουγόταν σοκαρισμένος. «Γκρεν, το είδες; Εντ, κοίτα, τον χτύπησα!»

«Του το έχωσες ανάμεσα στα πλευρά, θα έλεγα» είπε ο Γκρεν.

«Τον σκότωσα;» ήθελε να μάθει το χοντρό αγόρι.

Ο Τόλλετ ανασήκωσε τους ώμους του. «Μπορεί να του τρύπησες κάνα πνευμόνι, αν είχε πνευμόνι. Τα περισσότερα δέντρα δεν έχουν, κατά κανόνα.» Πήρε το τόξο από το χέρι του Σαμ. «Έχω δει και χειρότερες βολές, όμως. Κι έχω ρίξει και μερικές.»

Ο Σερ Χοίρος έλαμπε. Κοιτώντας τον, θα νόμιζες πως είχε πραγματικά κάνει κάτι. Όταν, όμως, είδε τον Τσεντ και τα σκυλιά, το χαμόγελό του χάθηκε κι έσβησε.

«Χτύπησες ένα δέντρο» είπε ο Τσεντ. «Για να δούμε πώς θα ρίξεις απέναντι στα παλικάρια του Μανς Ρέιντερ. Δε θα στέκονται εκεί με απλωμένα τα χέρια και τα φύλλα τους να θροϊζουν, όχι βέβαια. Θα έρθουν καταπάνω σου, ουρλιάζοντας στη μούρη σου και πάω στοίχημα

πως θα κατουρνηθείς πάνω σου. Ένας τους θα φυτέψει το τσεκούρι του ακριβώς ανάμεσα σ' αυτά τα γουρουνίσια μάτια. Το τελευταίο πράγμα που θ' ακούσεις θα είναι ο γδούπος που θα κάνει, καθώς σου ανοίγει το κρανίο.»

Το χοντρό αγόρι έτρεμε. Ο Θλιβερός Εντ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του. «Αδελφέ» είπε με σοβαρό ύφος «επειδή αυτό συνέβη σ' εσένα δε σημαίνει πως ο Σάμγουελ θα πάθει το ίδιο.»

«Τι είναι αυτά που λες, Τόλλετ;»

«Το τσεκούρι που σου άνοιξε στα δύο το κρανίο. Είναι αλήθεια πως τα μισά μυαλά σου χύθηκαν στο έδαφος και τα έφαγαν τα σκυλιά σου;»

Ο μεγαλόσωμος κι άξεστος Γκρεν γέλασε, ακόμα κι ο Σάμγουελ Τάρλυ κατάφερε να σκάσει ένα μικρό χαμόγελο. Ο Τσεν κλότοψε τον κοντινότερο σκύλο, τράβηξε με δύναμη τα λουριά τους και ξεκίνησε για την κορυφή του λόφου. *Χαμογέλα όσο θέλεις, Σερ Χοίρε. Θα δούμε ποιος θα γελάσει απόψε.* Ευχήθηκε μόνο να είχε χρόνο να σκοτώσει και τον Τόλλετ. *Ένας μελαγχολικός κι πλιθιος αλογομούρης είναι μόνο.*

Το ανέβασμα του λόφου ήταν δύσκολο, ακόμα και σ' αυτή την πλευρά που η πλαγιά ήταν η πιο ομαλή. Στα μισά του δρόμου τα σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν και να τον τραβάνε, καθώς μάλλον σκέφτονταν πως θα φάνε σύντομα. Αντί γι' αυτό έφαγαν μια κλοτσιά από την μπότα του και μία καμουτοικιά για το μεγάλο κι άσχημο σκύλο που γύρισε να τον δαγκώσει. Μόλις τα έδεσε, πήγε να δώσει αναφορά. «Τα ίχνη ήταν εκεί, όπως είπε ο Γίγαντας, αλλά τα σκυλιά δεν τα έβρισκαν» είπε στον Μόρμοντ μπροστά στη μεγάλη μαύρη σκηνή του. «Ήταν στις όχθες του ποταμού κι ίσως ήταν και παλιά ίχνη.»

«Κρίμα.» Ο Διοικητής Μόρμοντ ήταν караφλός κι είχε μια πυκνή γκρίζα γενειάδα, ενώ ακουγόταν τόσο κουρασμένος όσο φαινόταν. «Θα ήμασταν καλύτερα με λίγο φρέσκο κρέας.» Το κοράκι στον ώμο του έκοψε το κεφάλι του κι επανέλαβε: *«Κρέας. Κρέας. Κρέας.»*

Θα μπορούσαμε να μαγειρέψουμε τα παλιόσκυλα, σκέφτηκε ο Τσεν, αλλά κράτησε το στόμα του κλειστό, ώσπου τον έδιωξε ο Γερο-Αρκούδος. *Κι αυτή είναι η τελευταία φορά που θα πρέπει να σκύψω το κεφάλι μου σ' αυτόν,* συλλογίστηκε με ικανοποίηση. Του φάνηκε πως το κρύο γινόταν πιο τσουχτερό, κάτι που θα ορκιζόταν πως δεν ήταν δυνατόν. Τα σκυλιά είχαν κουλουριαστεί κοντά το ένα με το άλλο στη σκληρή και παγωμένη λάσπη κι ο Τσεν μπίκε στον πειρασμό να

μπει ανάμεσά τους. Αντίθετα, τύλιξε ένα μαύρο μάλλινο μαντίλι στο κάτω μέρος του προσώπου του, αφήνοντας μόνο μια σχισμή ανοιχτή για το στόμα του, για να προφυλαχτεί από τους ανέμους. Συνειδητοποιήσε πως ένιωθε πιο ζεστό όταν κινούταν κι έτσι έκανε μια αργή βόλτα στην περίμετρο του κάστρου μασώντας ένα μάτσο ξινόχορτο και μοιράζοντάς το με τους μαύρους αδελφούς που φυλούσαν οκοπιά, ακούγοντας τι είχαν να του πουν. Κανείς από τους άντρες της ημερήσιας οκοπιάς δεν αποτελούσε μέρος του σχεδίου του. Ωστόσο, σκέφτηκε πως θα ήταν καλό να έχει μια αίσθηση του τι εκείνοι συλλογίζονταν.

Κυρίως σκέφτονταν πως έκανε υπερβολικό κρύο.

Ο άνεμος γινόταν πιο δυνατός όσο έπεφτε το σκοτάδι κι οι σκιές μεγάλωναν. Έβγαζε ένα σφυριχτό ήχο καθώς περνούσε μέσα από τις πέτρες του Τείχους. «Μισώ αυτόν τον ήχο» είπε ο Γίγαντας. «Ακούγεται σαν ένα μωρό στους θάμνους, που κλαίει για γάλα.»

Όταν τελείωσε τη βόλτα του και γύρισε στα σκυλιά, βρήκε τον Λαρκ να τον περιμένει. «Οι αξιωματικοί βρίσκονται πάλι στη σκηνή του Γερο-Αρκούδου, μιλώντας με μεγάλη ζέση για κάτι.»

«Αυτό κάνουν» είπε ο Τσεντ. «Έχουν ευγενική καταγωγή, όλοι εκτός από τον Μπλέιν, και μεθάνε με λέξεις αντί για κρασί.»

Ο Λαρκ πλησίασε λίγο. «Ο βλαμμένος μιλάει συνεχώς για το πουλί» τον προειδοποίησε, κοιτώντας γύρω του για να σιγουρευτεί πως δεν ήταν κανείς κοντά. «Τώρα ρωτάει αν αποθηκεύσαμε κανένα όπλο για το παλιόπαραμα.»

«Είναι κοράκι» είπε ο Τσεντ. «Τρώει ψοφίμα.»

Ο Λαρκ χαμογέλασε. «Το δικό του, ίσως;»

Η το δικό σου. Φάνηκε στον Τσεντ πως χρειάζονταν περισσότερο το μεγαλόσωμο άντρα παρά τον Λαρκ. «Σταμάτα να τρώγοσαι με τον Μικρό Πωλ. Κάνε εσύ τη δουλειά σου κι αυτός θα κάνει τη δική του.»

Το λυκόφως απλωνόταν δειλά δειλά στο δάσος, καθώς ξεφορτώθηκε τον άντρα από τις Τρεις Αδελφές και κάθισε για ν' ακονίσει το σπαθί του. Ήταν πολύ δύσκολο να το κάνει φορώντας γάντια, αλλά δε σκόπευε να τα βγάλει. Με τόσο κρύο που έκανε, όποιος πλίθιος άγγιζε ατοάλι με γυμνά χέρια θα έχανε ένα κομμάτι δέρμα.

Τα σκυλιά κλαψούριζαν καθώς έδυε ο ήλιος. Τους έδωσε νερό και κατάρες. «Μισή νύχτα ακόμα και θα έχετε το δικό σας τοιμπούσι.» Εκείνη τη στιγμή μύριζε το βραδινό φαγητό.

Ο Ντάιγουνεν έοκυβε πάνω από τη φωτιά, καθώς ο Τσεντ πήρε ένα κομμάτι σκληρό ψωμί κι ένα μπολ σούπα με φασόλια και μπείκον από

τον Χέικ, το μάγειρα. «Το δάσος είναι πολύ σιωπηλό» έλεγε ο γερο-δασοκόμος. «Ούτε βατράχια κοντά στο ποτάμι ούτε κουκουβάγιες στο σκοτάδι. Δεν έχω ξανακούσει πιο νεκρό δάσος απ' αυτό.»

«Τα δόντια σου ακούγονται πολύ νεκρά» είπε ο Χέικ.

Ο Ντάιγουνεν χτύπησε τα ξύλινα δόντια του. «Ούτε λύκοι. Ακούγονταν πριν, αλλά όχι πια. Πού πήγαν, λες;»

«Κάπου ζεστά» απάντησε ο Τσεντ.

Από τους δώδεκα αδελφούς που κάθονταν κοντά στη φωτιά, οι τέσσερις ήταν δικοί του. Τους παρατηρούσε έναν έναν, καθώς έτρωγε, για να δει αν έδειχναν κανένα σημάδι δισταγμού ή υπαναχώρησης. Ο Ντερκ έδειχνε αρκετά ήρεμος, καθώς καθόταν σιωπηλός και ακόνιζε τη λεπίδα του, όπως έκανε κάθε βράδυ. Κι ο Γλυκός Ντόννελ Χιλ ήταν όλο καλαμπούρια. Είχε λευκά δόντια, παχιά κόκκινα χείλη και ξανθές κοιτίδες που είχε ρίξει περίτεχνα στους ώμους του και ισχυριζόταν πως ήταν μπάσταρδος γιος κάποιου Λάννιστερ. Μπορεί και να ήταν. Ο Τσεντ δε συμπαθούσε τα όμορφα αγόρια, ούτε και τους μπάσταρδους, αλλά ο Γλυκός Ντόννελ έμοιαζε να τα καταφέρνει στα δύσκολα.

Ήταν λιγότερο οίγουρος για το δασοκόμο που οι αδελφοί φώναζαν Πριονιστί, περισσότερο για το ροχαλπτό του και λιγότερο για τη σχέση του με τα δέντρα. Εκείνη τη στιγμή φαινόταν τόσο ανήσυχος που μπορεί να μην ξαναροχάλιζε ποτέ. Κι ο Μάσλυν ήταν χειρότερος. Ο Τσεντ έβλεπε ιδρώτα να τρέχει στο πρόσωπό του, παρά τον παγωμένο άνεμο. Οι σταγόνες του ιδρώτα γυάλιζαν στο φως της φωτιάς, σαν υγρά κοσμήματα. Ο Μάσλυν δεν έτρωγε επίσης, παρά μόνο κοιτούσε τη σούπα του λες και η μυρωδιά της του έφερνε αναγούλα. *Πρέπει να τον προσέχω αυτόν*, σκέφτηκε ο Τσεντ.

«Συγκεντρωθείτε!» Η κραυγή ακούστηκε ξαφνικά από μια ντουζίνα στόματα και γρήγορα εξαπλώθηκε παντού στο στρατόπεδο του λόφου. «Άνδρες της Νυχτερινής Φρουράς! Συγκεντρωθείτε στην κεντρική φωτιά!»

Συνοφρωμένος, ο Τσεντ τελείωσε τη σούπα του και ακολούθησε τους άλλους.

Ο Γερο-Αρκούδος στεκόταν μπροστά στη φωτιά μαζί με τον Σμόλγουντ, τον Λοκ, τον Γουίδερς και τον Μπλέιν, που είχαν σχηματίσει μια σειρά πίσω του. Ο Μόρμοντ φορούσε ένα χοντρό γούνινο μανδύα και το κοράκι του ήταν καθισμένο στον ώμο του, καθαρίζοντας με το ράμφος του τα μαύρα του φτερά. *Αυτό δεν μπορεί να είναι καλό*. Ο Τσεντ στριμώχτηκε ανάμεσα στον Μπράουν Μπέρναρ και μερικούς

άντρες από τον Πύργο της Σκιάς. Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, εκτός από τους σκοπούς στο δάσος και τους φρουρούς, ο Μόρμοντ καθάρισε το λαιμό του κι έφτυσε. Το σάλιο του πάγωσε προτού ακουμπήσει στο έδαφος. «Αδελφοί!» είπε «άνδρες της Νυχτερινής Φρουράς.»

«Άνδρες!» ούρλιαξε το κοράκι του. «Άνδρες! Άνδρες!»

«Οι άγριοι προελαύνουν ακολουθώντας το Γαλακτοπόταμο μέσα από τα βουνά. Ο Θόρεν πιστεύει πως η εμπροσθοφυλακή τους θα μας φτάσει σε δέκα μέρες. Οι πιο έμπειροι επιδρομείς θα είναι με τη Χάρμα Σκυλοκέφαλη σ' αυτή την εμπροσθοφυλακή. Οι υπόλοιποι πιθανότατα σχηματίζουν την οπισθοφυλακή ή πορεύονται μαζί με τον ίδιο τον Μανς Ρέιντερ. Οι πολεμιστές τους θα είναι απλωμένοι κατά μικρές ομάδες στη γραμμή προέλασης. Έχουν βόδια, μουλάρια, άλογα... αλλά λίγα. Οι περισσότεροι θα είναι πεζοί, με λίγα όπλα και ανεκπαίδευτοι. Τα όπλα που φέρουν είναι πιθανότερο να είναι πέτρινα ή κοκάλινα, παρά ατσάλινα. Κουβαλάνε μαζί τους γυναίκες, παιδιά, κοπάδια με κατοίκες και πρόβατα και όλα τα υπάρχοντά τους. Εν ολίγοις, παρ' ότι είναι πολυάριθμοι, είναι ευάλωτοι... και δεν ξέρουν ότι είμαστε εδώ. Ή, τουλάχιστον, το ευχόμαστε.»

Το ξέρουν, σκέφτηκε ο Τοστ. Παλιοσπυριάρη, είναι σίγουρο πως το ξέρουν. Δεν έχει γυρίσει ο Κιούοριν Μισοχέρης, έτσι δεν είναι; Ούτε ο Τζάρμαν Μπάκγουελ. Αν τους έπιασαν, ξέρεις πάρα πολύ καλά πως οι άγριοι θα τους έχουν κάνει να πουν κάνα-δυο τραγουδάκια ως τώρα.

Ο Σμόλγουντ έκανε ένα βήμα μπροστά. «Ο Μανς Ρέιντερ θέλει να σπάσει το Τείχος και να φέρει τον πόλεμο στα Επτά Βασίλεια. Αυτό είναι ένα παιχνίδι που μπορούν να παίξουν δύο. Αύριο θα φέρουμε τον πόλεμο σ' αυτόν.»

«Θα προελάσουμε την αυγή με όλο μας το στρατό» είπε ο Γερο-Αρκούδος, καθώς ένα ούσουρο ξέσπασε στην ομήγυρη. «Θα πορευτούμε βόρεια και μετά θα κινηθούμε κυκλικά προς τα δυτικά. Η εμπροσθοφυλακή της Χάρμα θα έχει περάσει προ πολλού τη Γροθιά ώσπου να στρίψουμε. Οι πρόποδες των Παγωμένων Βουνών είναι γεμάτοι στενές και φιδογυριστές κοιλάδες, ό,τι πρέπει για ενέδρες. Η γραμμή προέλασής τους θα είναι πολλά χιλιόμετρα. Θα τους επιτεθούμε σε διάφορα σημεία ταυτόχρονα και θα τους κάνουμε να ορκίζονται πως ήμασταν τρεις χιλιάδες και όχι τριακόσιοι.»

«Θα χτυπήσουμε με δύναμη και θα φύγουμε, προτού παραταχθούν οι ιππείς τους για να μας αποκρούσουν» πρόσθεσε ο Θόρεν Σμόλγουντ. «Αν μας κυνηγήσουν, θα τους κάνουμε να τρέξουν και μετά θα

γυρίσουμε και θα χτυπίσουμε πιο κάτω στη φάλαγγά τους. Θα κάψουμε τις άμαξές τους, θα σκορπίσουμε τα κοπάδια τους και θα σφάζουμε όσο πιο πολλούς μπορούμε. Αν διαλυθούν και γυρίσουν στις καλύβες τους, τότε θα έχουμε νικήσει. Αν όχι, θα τους παρενοχλούμε ως το Τείχος και θα σιγουρέψουμε ότι θα αφήσουμε μια σειρά από πτώματα για να σημαδεύουν το δρόμο τους.»

«Είναι χιλιάδες» φώναξε κάποιος πίσω από τον Τσεται.

«Θα πεθάνουμε.» Ήταν η φωνή του Μάολυν, γεμάτη φόβο.

«Θα πεθάνουμε» ούρλιαξε το κοράκι του Μόρμοντ, χτυπώντας τα μαύρα φτερά του. «Θα πεθάνουμε, θα πεθάνουμε, θα πεθάνουμε.»

«Πολλοί από εμάς» συμπλήρωσε ο Γερο-Αρκούδος, «Ίσως και όλοι μας. Αλλά, όπως είπε ένας άλλος διοικητής χίλια χρόνια πριν, γι' αυτό μας ντύνουν στα μαύρα. Γιατί είμαστε τα σπαθιά στο σκοτάδι, οι φρουροί στα τείχη...»

«...η φωτιά που καίει προστατεύοντας από το κρύο» είπε ο Σερ Μάλλαντορ Λοκ και τράβηξε το μακρύ σπαθί του.

«Το φως που φέρνει την αυγή» απάντησαν κάποιοι άλλοι και βγήκαν κι άλλα σπαθιά από τις θήκες τους.

Έπειτα τα τράβηξαν όλοι και ήταν σχεδόν τριακόσια σπαθιά στον αέρα και φωνές που έλεγαν: «*Το κέρασ που ξυπνά τους κοιμωμένους! Η ασπίδα που προστατεύει τα βασίλεια των ανθρώπων!*» Ο Τσεται δεν είχε άλλη επιλογή από το να ενώσει τη φωνή του με των υπολοίπων. Η ατμόσφαιρα είχε γίνει ομηχλώδης από τις ανάσες τους και το φως της φωτιάς άστραφτε πάνω στο ατσάλι. Χάρηκε που είδε τον Λαρκ, τον Ελαφροπόδαρο και τον Γλυκό Ντόννελ Χιλ να συμμετέχουν σαν να ήταν το ίδιο ανόητοι με τους άλλους. Αυτό ήταν καλό. Δεν υπήρχε λόγος να τραβήξουν την προσοχή όταν η ώρα είχε πλησιάσει τόσο.

Όταν κόπασαν οι φωνές, άκουσε για μια ακόμη φορά τον άνεμο να σφυρίζει στο Τείχος. Οι φλόγες στριφογύριζαν και τρεμόπαιζαν, σαν να κρύωναν, και μέσα στην ξαφνική σιωπή το κοράκι του Γερο-Αρκούδου έκρωξε δυνατά και είπε για μια ακόμη φορά: «*Θα πεθάνουμε.*»

Έξιπνο πουλί, σκέφτηκε ο Τσεται καθώς τους έδωξαν οι αξιωματικοί, προειδοποιώντας όλους να φάνε καλά και να ξεκουραστούν απόψε. Ο Τσεται χώθηκε κάτω από τις γούνες του κοντά στα σκυλιά, ενώ το μυαλό του ήταν γεμάτο πράγματα που μπορούσαν να πάνε στραβά. Κι αν αυτός ο καταραμένος όρκος άλλαζε τη γνώμη κάποιου από τους δικούς του; Ή αν ξεχνούσε ο Μικρός Πωλ και προσπαθούσε να σκο-

τώσει τον Μόρμονι κατά τη δεύτερη σκοπιά και όχι την τρίτη; Ή αν ο Μάουλν έχανε το κουράγιο του ή κάποιος γινόταν οπιούνος – ή...

Έπιασε τον εαυτό του να αφουγκράζεται τη νύχτα. Ο άνεμος ακουγόταν σαν παιδί που έκλαιγε και πού και πού άκουγε ομιλίες αντρών, το χλιμίντρισμα ενός αλόγου, ένα κούτσουρο που οπίζιζε στη φωτιά. Τίποτα άλλο, όμως. *Ήταν τόσο ήσυχα.*

Έβλεπε το πρόσωπο της Μπέσα να αιωρείται μπροστά του. *Δεν ήταν το μαχαίρι που ήθελα να σου χάσω, ήθελε να της πει. Σου μάζεψα λουλούδια, άγρια ρόδα, μου πήρε όλο το πρωί.* Η καρδιά του χτυπούσε σαν τύμπανο, τόσο δυνατά που φοβήθηκε μην ξυπνήσει όλο το στρατόπεδο. Ο πάγος είχε καλύψει τη γενειάδα του γύρω από το στόμα του. *Από πού ήρθε αυτό το όραμα με την Μπέσα;* Όποτε τη σκεφτόταν τις άλλες φορές ήταν μόνο για να θυμηθεί την έκφρασή της την ώρα που πέθαινε. Τι είχε πάθει; Με δυσκολία ανάσαινε. Τον είχε πάρει ο ύπνος; Σηκώθηκε στα γόνατα και κάτι υγρό και κρύο τού άγγιξε τη μύτη. Ο Τσες σήκωσε το κεφάλι του.

Έπεφτε χιόνι.

Ένιωθε δάκρυα να παγώνουν στα μάγουλά του. *Δεν είναι δίκαιο, ήθελε να φωνάξει.* Το χιόνι θα κατέστρεφε όλα αυτά για τα οποία είχε δουλέψει, όλα τα προσεκτικά του σχέδια. Χιόνιζε πολύ και χοντρές νιφάδες έπεφταν ολόγυρά του. Πώς θα έβρισκαν τα κιβώτια με το φαγητό μέσα στο χιόνι ή το κυνηγικό μονοπάτι που θα ακολουθούσαν ανατολικά; *Δε θα χρειαστούν τον Ντάιγουεν ή τον Μπάνεν για να βρουν τα ίχνη μας, όχι αν πατάμε σε φρέσκο χιόνι.* Και το χιόνι έκρυβε τη μορφή του εδάφους, ιδιαίτερα τη νύχτα. Κάποιο άλογο μπορεί να σκόνταφτε σε μια ρίζα ή να έσπαγε το πόδι του σε μια πέτρα. *Τελειώσαμε, συνειδητοποιήσε. Τελειώσαμε, προτού καν αρχίσουμε. Χαθήκαμε.* Δε θα ζούσε αρχοντική ζωή ο γιος του βδελλέμπορου, ούτε κάστρο δικό του ούτε γυναίκες ούτε στέμματα. Μόνο το σπαθί ενός αγρίου χωμένο στην κοιλιά του και μετά ένας τάφος χωρίς ταφόπλακα. *Το χιόνι μού τα πήρε όλα αυτά... το καταραμένο χιόνι...*

Το χιόνι τον είχε καταστρέψει άλλη μια φορά στο παρελθόν. Αυτό και το γουρουνάκι του.

Ο Τσες σηκώθηκε όρθιος. Τα πόδια του ήταν μουδιασμένα και οι νιφάδες του χιονιού μετέτρεψαν τους μακρινούς πυρσούς σε ακαθόριστες πορτοκαλίες λάμπειες. Ένιωθε σαν να δεχόταν επίθεση από ένα σύννεφο αγνά παγωμένα έντομα. Κάθονταν στους ώμους του, στο κεφάλι του, πετούσαν στη μύτη και στα μάτια του. Σκούπισε τις νιφά-

δες βρίζοντας. *Ο Σάμγουελ Τάρλυ*, θυμήθηκε. *Μπορώ ακόμα να κανονίσω τον Σερ Χοίρο*. Τύλιξε το μαντίλι του στο πρόσωπό του, τράβηξε την κουκούλα του και διέσχισε το στρατόπεδο προς τα εκεί όπου κοιμόταν ο δειλός.

Το χιόνι ήταν τόσο πολύ που χάθηκε ανάμεσα στις σκηνές, αλλά τελικά εντόπισε το μικρό και άνετο ανεμοφράκτη που είχε φτιάξει το χοντρό αγόρι για τον εαυτό του, ανάμεσα σε ένα βράχο και τα κλουβιά των κορακιών. Ο Τάρλυ ήταν θαμμένος κάτω από ένα βουνό από μαύρες μάλλινες κουβέρτες και κουρελιασμένες γούνες. Το χιόνι έμπαινε μέσα και τον κάλυπτε. Έμοιαζε σαν ένα μαλακό και στρογγυλό βουνό. Το ατσάλι ψιθύρισε πάνω στο δέρμα, τόσο αχνά όσο και η ελπίδα, καθώς ο Τσεν έβγαλε το στιλέτο του από τη θήκη του. Ένα από τα κοράκια έκρωξε. «Χιόνι» είπε ένα άλλο κοιτώντας μέσα από τα κάγκελα του κλουβιού με τα μαύρα μάτια του. Το πρώτο επανέλαβε τη λέξη «χιόνι». Πέρασε δίπλα τους, προσέχοντας κάθε βήμα του. Θα έβαζε το αριστερό του χέρι στο στόμα του αγοριού για να πνίξει τις κραυγές του και τότε...

Οουουουουουουουου.

Σταμάτησε να προχωρά, καταπίνοντας μια βρисиά, καθώς ο ήχος του κέρατος ακούστηκε τρεμουλιαστός σε όλο το στρατόπεδο, αχνός και μακρινός, κι όμως αληθινός. *Όχι τώρα. Να πάρει η οργή, όχι ΤΩΡΑ!* Ο Γερο-Αρκούδος είχε τοποθετήσει κρυφές σκοπιές στα δέντρα περιμετρικά της Γροθιάς για να προειδοποιήσουν για κάθε απειλή. *Επέστρεψε ο Τζάρμαν Μπάκγουελ από τη Σκάλα του Γίγαντα*, σκέφτηκε ο Τσεν, *ή ο Κιουόριν Μισοχέρης από το Πέρασμα Σκέρλινγκ*. Ένα φύσημα του κεράτου σήμαινε πως επέστρεφαν αδελφοί. Αν ήταν ο Μισοχέρης, ο Τζον Σνόου μπορεί να ήταν μαζί του, ζωντανός.

Ο Σαμ Τάρλυ ανακάθισε με ηρπασμένα μάτια και κοίταζε οαστισμένος το χιόνι. Τα κοράκια έκρωζαν δυνατά και ο Τσεν άκουγε τα σκυλιά του να γαβγίζουν σε κάποιον. Το μισό στρατόπεδο είχε ξυπνήσει. Τα γαντοφορεμένα δάχτυλά του έσφιξαν τη λαβή του στιλέτου, καθώς περίμενε να εξασθενήσει ο ήχος. Αλλά μόλις έγινε αυτό, ξανακούστηκε πιο δυνατά και πιο μακρόσυρτα.

Οου.

«Θεοί» άκουσε τον Σαμ Τάρλυ να κλαψουρίζει. Το χοντρό αγόρι σηκώθηκε απότομα στα γόνατά του, ενώ τα πόδια του είχαν μπερδευτεί μέσα στο μανδύα και στις κουβέρτες του. Τα κλότισσε πέρα και έκανε να πιάσει τον αλυσιδωτό θώρακα που είχε κρεμάσει σ' έναν κο-

τινό βράχο. Καθώς περνούσε το τεράστιο ένδυμα πάνω από το κεφάλι του και ζάρωσε μέσα του, είδε τον Τοετ να στέκεται εκεί. «Δύο ήταν;» ρώτησε. «Ονειρεύτηκα πως άκουσα δύο φυσήματα...»

«Δεν ήταν όνειρο» είπε ο Τοετ. «Δύο φυσήματα για να καλέσουν τη Φρουρά στα όπλα. Δύο φυσήματα για εχθρούς που πλησιάζουν. Υπάρχει ένα τοσκούρι εκεί πέρα με το όνομα *Χοίρος* γραμμένο πάνω του, χοντρούλη. Δύο φυσήματα σημαίνουν *άγριοι*.» Ο φόβος σ' αυτό το μεγάλο κι ολοστρόγγυλο πρόσωπο τον έκανε να θέλει να γελάσει. «Να πάνε όλοι στις Επτά Κολάσεις, Καταραμένη Χάρμα. Καταραμένος Μανς Ρέιντερ. Καταραμένος Σμόλγουντ, που είπε πως δε θα έρχονταν για...»

Οου.

Ο ήχος συνέχιζε ν' ακούγεται, ώσπου έμοιαζε ότι δε θα έοβνη ποτέ. Τα κοράκια φτερούγιζαν και ούρλιαζαν, πετώντας μέσα στα κλουβιά τους και χτυπώντας πάνω στα κάγκελα, ενώ σε όλο το στρατόπεδο οι αδελφοί της Νυχτερινής Φρουράς ξυπνούσαν, φορούσαν τις πανοπλίες τους, ζώνονταν τα σπαθιά τους κι άρπαζαν τα πολεμικά τοσκούρια και τα τόξα τους. Ο Σάμγουελ Τάρλυ στάθηκε όρθιος τρέμοντας, ενώ το πρόσωπό του είχε το ίδιο χρώμα με το χιόνι που στροβιλιζόταν ολόγουρά τους. «Τρία» έσκουξε στον Τοετ «ήταν τρία, άκουσα τρία. Ποτέ δεν ακούγονται τρία. Όχι για εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια. Τρία σημαίνει...»

«...οι Άλλοι.» Ο Τοετ έβγαλε έναν ήχο που ήταν κάτι ανάμεσα σε γέλιο και σε λυγμό και ξαφνικά τα εσώρουχά του ήταν υγρά κι ένιωθε το κάτωρο να κυλάει στο πόδι του, ενώ ατμοί αναδύονταν από τα γεννητικά του όργανα.